

Sahip Olduklarımız Emanettir

— safdeha · 04 Eylül 2016

-Topu şişirsen büyüdükçe büyür, en sonunda dayanamaz ve patlar.

-Parayı biriktirseniz, çoğalır, dilincinin yastığının altında bulunur gibi, kimseye faydası olmaz...

-Yeseniz, yedikçe yemek ister, doymazsınız asla, sonunda çatlarsınız!

-Göle taş atsanız daireler gittikçe büyür sonunda büyüyen çizgi görülmez olur.

-Kime doğru ol deseniz, herkese bunu inandırabilirsiniz, çevrenizde çok insan olabilir ama kendiniz yaşamazsanız, balon gibi söner yalnız kalmaya mahkum olursunuz!

-Ne kadar çok giyinseniz, soğuktan korunursunuz ama bu seferde terlediğiniz için üşütür, yine de hasta olursunuz.

-Gücü kendi menfaati için ister, insanları köle yapar, bu kişi sonunda darbeye yeltenirse, Allah'ın indinde en sefil insan olur, en sonunda da gerçek niyeti belli olur insan gözünde, Allah'ın verdiği ilham ile alaşağı eder.

Ne azla yetinmek ne de çokla meşgul olmak değil gaye... Gaye orta yolu takip etmek, Gaye o anda hoş gelen her şeyin zamanla yük haline geldiğini görmek, fazlasını istememek, parasız hizmetçiliğe taraf olmamak gerekiyor... İnsan her şeyin fazlasını yapabilir, ama zamansız talip olması durumunda, o talip olduğu değerın ayarını bilemez. Ayrıca, o değerın bedelini ödemediği için balonu durmadan üfürür, parayı durmadan biriktirir, hep fazla yemeye çaba gösterir, doğruluksa felsefesi zalim olur, giyinmek için mağazayı taşır, darbe yapar, lanetlenir. Balon patlar, fazla para insanlıktan çıkarır, fazla yiyip obezite olur, doğru dilinde kalır ama ruhu yalana alışır insanlıktan çıkar, çok giyinir hastalıktan kurtulamaz, darbe yapar tarih onu nefretle anar.

Bir işe başlarken, onun ne tür bir iş olduğunu, sonunun nereye varacağını iyi hesaplamak lazım. Her insan başbakan, milletvekili yahut genel müdür olabilir ama orayı hedef seçen insan eğer halkına bir şey veremiyorsa, o koltuğu dolduramıyorsa, gelecek nesil onu lanetle anar. Bir hedef, kişinin öldükten sonra anılıp anılmadığına, iyilikle mi kötülükle mi anılacağına bakılarak başarısı hakkında bir sonuca götürür yahut başarısız olmuştur sonucunu, eğer hala ölmemişse kişiye gösterir. Bizim yaşadığımız her şeyin bu dünyada olmasa bile öbür dünyada sorgulanacağı inancı bilinen bir gerçektir. Öyleyse, insanlığa iyi şeyler vermek adına hedef seçilmelidir.

Yaşamda orta yolu seçmek ve hedefte, insanlığa faydalı olmak kişinin kuralı olmalıdır. Dünyalık değerlerle meşgul olmak insana bir yaşam garantisi, huzur verici, ölüme bir engel olucu değere ulaştırmıyor. Eğer seçim, dünyadan kurtulmuş, ruhsal bir ize yönelmişse, ancak kalıcı oluyor.

Aslında en mükemmel ve zirvenin aslıdır, yoldur: Yokluk... O kaybetmek değil yahut fakirlik asla; aksine gerçek zenginliktir. Bu dünyada hiç bir şeye tenezzül etmemek, kişiyi karşısındaki insana karşı zayıf bırakmaz. Zaafiyetlere yönelmez. Hiç bir şeyi olamayana seni öldürürüm dersiniz, öldür der, ben zaten ölmüşüm, bu dünyada bırakamayacağım bir şey mi var? Ne yazık ki, günümüz insanı, yokluğu anlayamaz. Kazandığını sadaka, yahut zekat vermekte zorlanan insana, sahip olduklarını bırak da yokluğu seç diyemezseniz de. Ben delimiyim der. Kabul ettiremezsiniz.

En azından, aşırılığa gitmenin önünü kesmek ve orta yola yöneltmek en doğrusu gibi görünüyor. Örneğin, çok kitap okumak ve öğrenmek değil, okuduğunu yaşayacak bir sahiplenme içinde olmaya yöneltmek, çünkü, kişiler çok öğrendikçe yaşayamadığı paylaşımlarda yalnızlığa itilirler, bu da bir depresyon sebebi olabilir, yanlış hedeflere yöneltebilir. Yediğini, içtiğini, birikimini,attığını, tuttuğunu ... sindirerek ve bedelini ödeyerek yaşamalıdır. Bu çerçevede, neye sahipse değerini bilir, israf eden olmaz, karşısındaki ile empati yapabilir, kimseye zarar vermez ve zalimde olmaz.

Son kelam, orta yolu takip etmek, ilahi bir emirdir... Sahip olduklarımız emanettir, bayrak yarışında gün gelir onu birine bırakır ve yarıştan çekiliriz!

Saffet Kuramaz